

ŐRZŐ

A POFOSZ 1956-os Hagyományőrző Tagozatának kiadványa
VII. évfolyam 27. szám

2021. szeptember

„A hagyományörzés nem a hamu megtartása, hanem a láng továbbvitele.”

Morus Tamás

A Hortobágyi Emlékereszt (újra) avatása

*Tizenkétezer kitelepített szenvedett az
alföldi pusztán*

Az idei esztendő őszen megindító kegyeleti esemény zajlott a Hortobágyon: szeptember 21-én került sor az 1950 és 1953 között az alföldi pusztára kitelepített emberek emlékére felállított vaske-

reszt felújítás utáni ünnepélyes felavatására.

A vaskezesztet – a Hortobágyra kitelepített 12 ezer ember szenvedéseinek emlékére – harminc évvel ezelőtt állította fel a POFOSZ, ám az eltelt esztendők időszerűvé tették az emlékmű felújítását és környezetének rendbehozatalát is. A munkálatok befejezését követően – nyolcvan résztvevő jelenlétében - az idén szeptemberben történt meg a felújított vaskezesztet ünnepélyes felavatása. Az esemény kiemelt fontosságára tekintettel a POFOSZ autóbuszt biztosított a Budapestről utazóknak, míg a Hajdú-Bihar megyei szervezet elnöke, Láng Tamás három sátrort állíttatott fel a vendégeknek a tűző nap ellen.

A megnyitó beszédet Lengyel János, a POFOSZ országos elnöke mondta, majd ezután a Hortobágyi Kényszermunkatáborba Elhurcoltak Egyesülete elnökének, Dr. Mari Albertné Vecsernyés Arankának személyes tapasztalatokon nyugvó megemlékező szavai hangzottak el.

Ezt követően a Szabadságharcosokért Közalapítvány elnöke, Dr. Sömjéni László ünnepi beszéde következett, melynek során elmondta Ady Endre versét is.

A Hortobágy poétája

Kúnfajta, nagyszemű legény volt,
Kínzottja sok-sok méla vágynak,
Csordát őrzött és nekivágott
A híres magyar Hortobágyinak.

Alkonyatok és délibábok
Mefogták százszor is a lelkét,
De ha virág nőtt a szívében,
A csorda-népek lelegelték.

Ezerszer gondolt csodaszépet,
Gondolt halálra, borra, nőre,
Minden más táján a világnak
Szent dalnok lett volna belőle.

De ha a piszkos, gatyás, bamba
Társakra s a csordára nézett,
Eltemette rögtön a nótát:
Káromkodott vagy füttyörészett.

A kereszt felavatásának részeként Krakomperger Zoltán római katolikus plébános újra felszentelte, majd Kovács Imre református lelkész megáldotta az emlékművet.

A koszorúzáson a következő szervezetek képviseltették magukat:

- Hortobágyi Kényszermunkatáborba Elhurcoltak Egyesülete: Dr. Mari Albertné elnök asszony és dr. Vecsernyés Jolán,
- Magyar Politikai Foglyok Szövetsége: Lengyel János elnök,
- Szabadságharcosokért Közalapítvány: Dr. Sömjéni László elnök,
- Recski Szövetség: Kis Miklós elnök és Somssich Tamás főtítkár,
- 56-os Magyarok Világszövetsége: Trencsényi László elnök,
- 56-os Szabadságharcos Lovagrend: Dr. Horváth László Ferenc nagymester,
- 1956-os Magyar Szabadságharcosok Világszövetsége: Csigás Zoltán elnök és Schrötter Tibor alelnök,
- Gulágokban Elpusztultak Emlékének Megörökítésére Alapítvány: Nagyné Pintér Jolán elnök,
- 56-os Szövetség: vitéz, lovag Máriássy György és Sipos István,
- POFOSZ Hajdú-Bihar megyei Szervezete: Lánczy Lajos megyei elnök és Bakó József megyei elnökhelyettes.

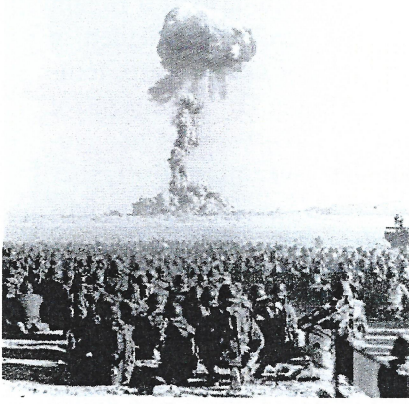
Az ünnepség befejeztével a megjelentek ismerkedő, baráti beszélgetést folytattak, majd a POFOSZ meghívására a híres Hortobágyi Csárdában közös ebédet vettek részt.

(Lejegyezte Ámon Antal)

Az elhallgatott tockojei vérengzés

Kettős mérce a demokratikus világban

Alábbi cikkünkben – Czakó Gábornak, a Magyar Hírlapban 2015. szeptember 14-én megjelent írása alapján – felidézzük, hogy Sztálin halála után másfél évvel, 1954. szeptember 14-én, atomtámadás érte az Orenburgtól körülbelül kétszáz kilométerre fekvő Tockoje járás környékét. A hadgyakorlat keretében végrehajtott akció áldozatainak száma – becslések szerint – több tízezerre tehető.

A kép forrása: Honvédelem.hu

Amerikai nehézbombázó helyett egy Tu-4-es gép dobta le a hirosimainál csaknem háromszor nagyobb romboló erejű bombát. A környező lakosság és a helyszínre szállított ötezer német hadifogoly nem tudott a rá váró eseményről; a német fegyverletétel után több mind kilenc évvel még sok volt belőlük bőven ...

„A robbanás következtében két kilométeres körzetben a növényzet, erdő, fű teljesen eltűnt, a fedezékek bedőltek, az élet teljesen megszűnt. Az epicentrumtól számított négy kilométeres körzetben az állatok nagy része életben maradt, de a súlyos mérgezés következtében, amely süketséggel és vaksággal párosult, néhány nap múlva el kellett pusztulniuk.” Az emberekről nem esett szó...

„Az éles hadgyakorlaton részt vett: Bulganyin, Zsukov, Szokolovszkij, Konyev, Tyimosenko, Bugyonnij, a Szovjetunió marsalljai; a fegyvernemi fő marsallok, a katonai körzetek parancsnokai, a fegyvernemi marsallok és a Szovjet Fegyveres Erők vezető tábornokai és admirálisai, mintegy 250 fő, továbbá tíz kínai tábornok, a népi demokratikus országok honvédelmi miniszterei, vezérkari főnökei, továbbá Lengyelország részéről a HM helyettese és a légierő parancsnoka is.”

A hadgyakorlatot Petrov szovjet hadseregtábornok vezette. Magyarországot Bata István honvédelmi miniszter és Székely Béla vezérkari főnök képviselte. „A vendégek a robbanást egy 11 km-re levő magaslatról nézték végig védőszemüveggel. A légnyomás ereje a kiépített fedezék 3 mm-es plexi üvegből készült ablakát betörte, a sapkákat és az állásponton felállított ismertető táblákat lesodorta.” A bomba ledobását tüzezségi tűz követte, majd páncélos erők és gépesített gyalogság támadta a korábban kiépített erős védőállásokat, amelyekben az „ellenséges fegyverzetet” és az ötezer német hadifoglyot elhelyezték. Sem ők, sem a környék lakossága nem sejtette, hogy mi vár rájuk...

A negyvenötezer főnyi támadó legénység gyaníthatott valamit, mert a roham előtt impregnált papír védőköppönyeget osztottak az embereknek. Röviden: a Szovjetunió korabeli vezetése a világtörténelemben először saját népére, területére és élővilágára mért atomcsapást! A „győzelem” után tartott fogadásról bizonyára nem hiányzott a vodka, a pezsgő és a beluga kaviár sem. A hadgyakorlaton és közvetlenül utána a becslések (!?) szerint ötvenötezer (!) ember vesztette életét. A sugárfertőzés áldozatai közül sokan napokon belül meghaltak. A rákbetegek aránya ugrásszerűen megnőtt az egész körzetben, csakúgy a torzszülötteké is.

Tudtommal a károk máig sem mérték fel teljeskörűen. A Hirosima és Nagaszaki elleni támadásról már sokan megírták, hogy katonai szempontból okafogyott volt. Tockoje bombázása merő kíváncsiságból történt: robban-e az atombomba, ha beindítják? Negyedszázada megnyíltak a levéltárak, sőt a maradék tanúk is emlékezni mertek. Mi több, előkerültek a világtörténelemben példátlan tockojei vérengzés alapadatai a különféle jelentésekkel együtt. A felelősség megállapítására kísérlet sem történt. A világsajtó hős csillagai vitézül hallgatnak. Van-e becsülete annak a véleményformáló értelmiségnek, amely hamiskártyásként keveri a történelem lapjait? Demokratikus-e az a világrendszer, amelyben jog a tömeggyilkosság, és tettestársa a bűnpártoló sajtó? Akad-e egyetlen „baloldali”, akit Tockoje rémsége kiábrándított ideológiájából?

Ki gondolja, hogy a kettős mérce nem tartozik a demokratikus világ alapmértékei közé?

Impresszum: ŐRZŐ, a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége (POFOSZ) 1956-os Hagyományörző Tagozatának negyedéves hírlevele.

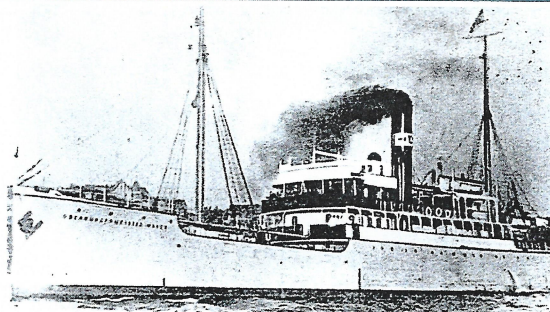
Főszerkesztő: Ámon Antal. Tel.: (1) 257-0190, 06 30-814-9917

Szerkesztő: Vasvári Éva, lapszerkesztő: Kurtz Mária

Kiadóhivatal: 1149 Budapest, Nagy Lajos király útja 155.

E-mail: hagyomanyorzok1956@gmail.com

Honlap: [www.hagyomanyorzok1956@weebly.com](http://www.hagyomanyorzok1956.weebly.com)

A „filozófia gőzhajója”

Értelmiségiek tömegét üldözték el Leninék

Lenin diktuma volt, jól emlékezünk: Tanulni, tanulni, tanulni! Valóban indoktrínáltak minket ezzel a kommunista kor iskoláiban.

Meg is kellett tanulni az aznapi dogmát, ahogy rendes fogoly-hallgatósághoz illik. Arról viszont hallgattak, hogy hány értelmiségit üldöztek, üldöztek el és irtottak ki a bolsevikok.

Itt van mindjárt Lenin, aki 1922 őszén maga állított össze egy listát, amely 220 olyan értelmiségi nevét tartalmazta, akiket az év decemberében deportáltak a Szovjetunióból. (Filozófusokat, akadémikusokat, tudósokat és újságírókat toloncoltak ki, és ők még a „szerencsések” közé tartoztak.)

A szovjet hatóságok tehát 1922-ben kiutasították az ország leghíresebb gondolkodóit. Ez a kierőszakolt exodus az, amit gyakran a „filozófia gőzhajó” (Philosophy Steamer) esetének neveznek.

Miért találta Lenin szükségesnek azt, hogy megszabaduljon tőlük?

„A kiutasítása az aktív ellenforradalmi elemeknek és a burzsoá intelligenciának csupán az első figyelmeztetés a szovjet hatalom részéről ennek a rétegnek az irányába.” – tudósította fő szovjet napilap, a Pravda, 1922. augusztusa végén.

Két hónappal a bejelentés után két német utasszállító gőzhajó fedélzetén távoztak a befolyásosnak ítélt orosz gondolkodók.

Erőszakkal kellett távozniuk: professzoroknak, doktoroknak, tanároknak, közgazdászoknak, íróknak, politikai és egyházi embereknek. Egyetlen közös tulajdonságuk volt: elleneztek a szovjet hatalmat.

Amit magukkal vihettek, az egy pár zokni, cipő, alsónemű, nadrág, zakó, egy kabát és egy kalap. Ez minden. Pénzt, ékszert, értékpapírt, minden egyebet elkoboztak tőlük.

Közülük a leghíresebb Pitirim Szorokin volt, a modern szociológia egyik alapítója. A Nagy Októberi Szocialista Forradalom – ahogy szerették hívni, – ideje alatt Szorokin az anti-bolsevistákat támogatta, később azonban eltávolodott a politikától. A híres írók és nem-marxista filozófusok között találjuk Szergej Bulgakovot,

Nyikolaj Bergyajevet, Nyikolaj Loszkijt, Ivan Iljint és Szemjon Frankot, az 1917 előtti orosz filozófiai gondolkodás alakítóit. Egy becslés szerint, miután kikerültek a nagyvilágba, ez a csoport, körülbelül 13,000 tudományos publikációt készített már 1939-ig.

A deportálás mögött található az a megfontolás, hogy ez a csoport meghatározó volt az állam oktatási rendszerében. Miután 1921-ben a bolsevikok elvették az egyetemi autonómiát, kézbe vették az új, szocialista társadalom kialakítását, az oktatási központok közvetlen irányításával. Ez a reform azonban érthető elégedetlenséget váltott ki és különböző helyeken az úgynevezett professzorok sztrájkjaihoz vezetett.

Ezen kívül az értelmiségiek között számos vallási gondolkodó is volt, akiknek nem lehetett helyük egy szocialista Oroszországban. Erről Lenin 1922 márciusában írt „*A militáns materializmus jelentőségéről*” cím alatt. Lenin számára a vallásos gondolkodók és a modern filozófiai irányzatok képviselői a „burzsoázia ideológiai rab-szolgái” voltak, akik így vagy úgy a régi, kapitalista rendszer visszaállítására törekedtek Oroszországban. Ezért a szovjetek kötelességüknek érezték megszabadulni ezektől a veszélyes elemektől.

Mások e praktikumtól eltekintve azt is felvetették a „filozófia gőzhajó” kapcsán, hogy a bolsevikok célja egy paternalista, ideológia uralta állam felépítése, amely nem tolerálhatott versenytársat az ötletek világában. E meglátás képviselője például Szergej Kara-Murza, *A Szovjetunió összeomlása* című könyv szerzője.

A hajón eltávolítottak egyike, Nyikolaj Bergyajev, egy évvel a kiutasítása után megjelent könyvében, *Az egyenlőtlenség filozófiájá*-ban írta: A szocialista állam nem egy szekuláris (vallás nélküli) állam. Ez egy szakrális állam. Emlékeztet az önkényuralmi teokratikus (vallásvezette) államra. A szocializmus vallja a messianisztikus hitet. A proletáriátus messianisztikus hitének öre az a különleges szervezet, a Kommunista Párt, amely erősen központosított és diktatórikus hatalommal rendelkezik.

Lenin nem kevesebbet gondolt az ellenségesnek bélyegzett gondolkodókról, mint, hogy ők „katonai kémek”. Fő munkatársa, Leon Trockij (Bronstein) még tovább menve úgy fogalmazott: **„Kiutasítottuk ezeket az embereket, mert nem találtunk ürügyet a főbelövésükre, viszont nem volt lehetséges, hogy toleráljuk őket.”**

Forrás:

Leslie Chamberlain: *Lenin's Private War, the Voyage of the Philosophy Steamer and the Exile of the Intelligentsia* (Lenin magánháborúja, a Filozófia gőzös útja és az intelligencia száműzése), St. Martin's Press, 2006.

Alexej Tyimofejcsev: *The „Philosophy Steamer”, Why did Lenin expel Russian intellectuals? (A filozófia gőzhajó, miért utasította ki Lenin az orosz gondolkodókat?)*, Russia Beyond, 2017. november 15.

(Fordította, összeállította: Ámon Antal)

Középiskolások Ausztriában

Több ezer 56-os diák tanult a szomszédos államban

A forradalom leverését követően emigrációba kényszerült, s Ausztriában középiskolai tanulmányokat folytató diákok helyzetéről figyelemre méltó cikk jelent meg a Magyar Figyelő 1998. januári számában. A szerző, Deák Ernő megállapítja: az ausztriai volt magyar középiskolák működése a neveléstörténet sajtósági epizódja, hiszen a magyar néppel szembeni szolidaritás különleges példáját adja.

Írásában a szerző számszerűsíti, hogy a szomszédos államban miként alakult a magyar emigráns diákok helyzete. Ezek szerint 1957 márciusában a különböző menekülttáborokban 3.044 iskolaköteles gyermeket, illetve fiatalot regisztráltak, akik közül 2.163-an általános iskolások, s 861-en gimnazisták voltak. Az 1957 májusában pontosított adatok szerint létszámuk 3.665 fő volt. Az osztrákok hozzáállására jellemző, hogy a hatóságok, illetve a segítségnyújtók mindenképpen szerették volna megkímélni a diákokat a lágerélet légkörétől – hiszen 70-80 százaléknak nem voltak hozzátartozóik Ausztriában –, s ezért külön otthonokban helyezték el őket.

A középiskolások számára – messze a magyar határtól – négy új középiskola létesült. Működésüket illetően két, egymástól eltérő nézet alakult ki: az egyik értelmében gondoskodni kellett arról, hogy a fiatalok magyar környezetben művelődjenek, de egyúttal szert tegyenek nyugati műveltségre is, míg a másik nézet szerint az osztrák társadalomba történő mielőbbi beilleszkedést kellett szorgalmazni. Végül is ez utóbbi koncepció kerekedett felül, aminek viszont az lett az eredménye, hogy egymás után szüntették meg a magyar középiskolákat. Az 1962-/63-as tanév befejeztével az utolsó magyar középiskola – az Innsbrucki Magyar Reál-gimnázium – is megszűnt, jóllehet fennállásának 18 esztendeje alatt kereken két-ezer diák tanult ezen intézményben.

Összességében nemcsak sikeres, de példaértékű is volt az osztrákok által működtetett oktatási modell. Az ausztriai magyar középiskolák létesítésében különböző nemzeti, illetve nemzetközi segítségnyújtók is részt vettek, például Kammerben a Linz-i Karitás volt az iskolafenntartó. De a példák sorolhatók lennének tovább, hiszen az írás részletesen kitér az iskolákra és fenntartóikra. Egy dolog bizonyos: az ausztriai magyar középiskolák a magyar neveléstörténetnek egészen sajtósági ágazatát jelentik. Mint a szerző megjegyzi: létesítésük és működésük egyben – 1956-ot követően – a magyar néppel szemben megnyilvánuló szolidaritás és rokonszenv ritka szép példáját szolgáltatja.

A kép forrása: diplomatamagazin.hu

Herczeg László vissza- emlékezése

*1956-ban hősi halált halt
bajtársaim emlékére*

1996 októberét jelzik a naptárak. Negyven esztendő lefutott az idő homokóráján. Sok-sok emlék elszürkül, a kép homályossá válik az ember agyában az idő múlásával. 1956 dicsőséges napjaira emlékezve megfiatalodik az ember lelke. Az átélt pillanatok, emlékek, ezer és ezer mozaikkockája elevenen élni kezd, eltűnik a lepergett idő és a lélek frissen éli át újra az akkori érzelmek szívbe vésődött emlékeit.

1956 dicsőséges napjaiban a Markó utcai Mentőközpontban dolgoztam, mint hivatásos gépkocsivezető, de okleveles betegápolóként és műtőasszisztensként is tevékenykedtem.

Negyven év után úgy érzem, el kell mondanom azt a történetet – mint egyetlen túlélő –, ami bajtársaimmal és velem történt. Erkölcsi kötelességemnek tartom, hogy ezzel az írással tiszteljek két hősi halált halt bajtársam és két leány emlékének, akik 1956 októberében életüket áldozták magyar hazánk szabadságáért.

1956. október 23-án délután szirénázva Buda felé száguldott mentőkocsink. Már a Lánchíd utcán haladtunk a baleset színhelye felé, amikor szembe találtuk magunkat a Bem-szobor felé vonuló több száz egyetemistával. Az út szélére húzódtam a kocsival és egy pár pillanatra mindent feledve, megbabonázva, könnyes szemmel bámultuk a Kossuth-nótát éneklő magyar fiatalságot.

A diákok éltetni kezdték bennünket, kórusban kiabáltak: „Éljenek a mentősök”. Pillanatok alatt mindhármunk mellére tűztek egy nemzetiszínű kokárdát, majd utat nyitva szétváltak és máris roboghattunk a baleset színhelyére nagy éljenzés közepette. A kokárdát máig féltve őrzöm véresen.

Este hat óra után fejeztük be a munkánkat, de most nem hazafelé indultunk az ápoló kollégámmal, hanem egyenesen a Hősök tere felé. Elképedve néztünk egymásra az óriási tömeg láttán. Életem felejthetetlen emléke marad az ott eltelt néhány mámoros óra. Személyesen élhettem át a mindeddig hihetetlenek, szinte álomnak tűnő eseményt: a Sztálin-szobor ledöntését.

A kép forrása: OSZK 1956-os Intézet fotóarchívuma

Este tíz óra után értem haza Újpestre. A párom is ekkor ért haza a szolgálatból. Ő a Beszártnál a 6-os villamoson, mint kocsivezető teljesített szolgálatot. Csak néztük egymást, nem sokat beszéltünk, de mindketten észrevettük egymás szemében azt a boldog lángot, amely lelkünk legmélyén lobbant fel.

Hajnalban, három órakor már feleségem talpon volt, hogy a szolgálati kocsival munkába érhesen, de hamarosan visszajött és élénken újságotla:

- Apukám, a villamosok leálltak, a Beszártnál sztrájkba lépett.

Bekapcsoltam a rádiót, s abban a percben hallhattuk a felhívást.

„Figyelem, figyelem! Itt Dr. Orovecz Béla, az Országos Mentőszolgálat főigazgatója beszél. Felkérem Nagy-Budapest területén az összes mentő bajtársat, hogy azonnal foglalja el szolgálati helyét, és egyben riadókézsülségbe helyezem az egész ország területén a mentőszolgálatot.”

A központban még kevesen jelentkeztünk szolgálatra, négy-öt gépkocsivezető, öt-hat orvos és ugyanannyi ápoló volt jelen. Hamarosan megtudtuk, hogy komolyra fordult a helyzet városszerte. Délig csend volt, de egy órakor már Kecskés Sándor (50 éves) mentőápoló kollégámmal önkéntes vállalással a Rákóczi térre indultunk két sebesültért, akiket a Rókus Kórházba szállítottunk, majd visszatértünk a központba. Rövidesen újabb parancs érkezett: két gépkocsivezető induljon az Ilona utcai pékségbe és vételezzen három mázsa kenyeret a központban dolgozók és sebesültek részére. Molnár gépkocsivezető kollégámmal szerencsésen felraktuk a kenyereket és indultunk visszafelé. Az Arany János utca és az Október 6. utca kereszteződésénél egy szovjet páncélautó szántszándékkal szembe rohant velünk. Kikerülni már nem tudtuk, az oldalunkhoz csapódott és felborította a kocsinkat. A páncélautó ránk irányította a géppuskáját, de mivel mi nem mozdultunk, otthagytak bennünket. Az erősen sérült rohamkocsit a civil lakosság segítette talpra állítani, majd nehezen visszaértünk a központba.

Pár órai pihenés után a főigazgató Dr. Rónafalvi Ödön mentőorvos kíséretében bejött a társalgóba és tudatta a következőket:

- Bajtársak! A Lovag utcában az egyik kapu alatt sorozatlövéstől súlyosan sérült egyetemista orvostanhallgató lány fekszik vérbe fagyva. Sürgősen valamelyik kórházba kellene szállítani. Egy másik sebesült lány meg az Andrássy úton fekszik. Állítólag egy civil autó már felvette, de azt feltétlenül ellenőrizni kell.

Hosszú csend után Dr. Rónafalvi hozzám lépett, s így szólt:

- Lacikám, gyere, menjünk ki, nincs idő gondolkozni. Mutassuk meg mi fiatalok, hogy ez a mi szent forradalmunk és segítünk egymáson. Hiszen az eskünk kötelez, ezért vagyunk mentősök.

Pillanatok alatt indulásra készen álltunk. Hozzánk csatlakozott még Kecskés Sándor ápoló kollégám. Pár perccel este nyolc óra után indultunk tehát a Markó utcai központból a Lovag utca felé. Percek alatt odaértünk. Borzalmas látvány fogadott bennünket. A kapu alatt feküdt tényleg vérbe fagyva az egyetemista orvostanhallgató lány. Kezében még mindig a géppisztolyt tartotta. A kaputól 40-50 méterre sok halott orosz katona feküdt. A géppisztolyt a járda széléhez dobtam, mert a nemzetközi törvények értelmében, mentőkocsiban fegyvernek helye nincs. A házból még egy fiatal ápolónő is hozzánk csatlakozott segítségül.

Elindultunk, szirénánk és vöröskeresztes lobogónk mindenkinek jelezte, hogy mentőautó közeledik. A nyirkos, hirtelen leszálló köd erősen nehezítette a látást. Az Andrassy út és a Körút sarkán megálltunk egy pillanatra. A lány erősen vérzett, ezért gyors döntést kértem az orvostól, hogy melyik kórházba induljunk.

- Irány a MÁV Kórház. Menjünk az Andrassy úton végig és a Hősök terénél balra. Ez a legbiztosabb és leggyorsabb út. – válaszolta Dr. Rónafalvi.

Valóban ez a legrövidebb útvonal, s mégis halálosan tévedtünk, mert nem tudtuk, hogy a Bajza utca sarkán lévő szovjet követséget páncélosok vették körül este 6-kor. Két-három perc múlva már a követség közelébe értünk és valósággal a tankesordába rohantam. Az utolsó pillanatban egy T-34-es körvonalát láttam. A volánt balra elrántottam, s így a tankot elkerültem, de a járda széléhez csapódott a kocsink. Abban a pillanatban, ahogy megálltunk, máris tüzet nyitottak ránk egy harckocsi tetejéről nehézfegyverrel. Az orvos halva zuhant ki az útestre. A két lány is szörnyethalt. Ápoló kollégám egyik szemét kilőtték, szétlőtték a kézfejét és gyomor, vese és májlövést kapott. Másnap a MÁV Kórházban sérüléseibe belehalt. Borzalmas, soha el nem felejthető rémítő látvány volt mindez. Én is kizuhantam az útestre, súlyos szájlövést kaptam, tizenöt fogamat kilőtték. Két karlövést is kaptam. A testem, főleg az arcom tele lett szilánkkal. A térdemben, karomban és a lapockámban ma is őrzök jó párat.

A tűzparancsot Andropov, az akkori szovjet nagykövet adta ki, s ő volt, aki a Markó utcai központba telefonált, hogy jöjjenek ki egy mentőkocsival, mert a gépkocsivezető és a mentőápoló még él. Három gépkocsivezető kollégám jött értünk. Egyikük a motorháztetőn ült egy nagy fehér zászlóval a kezében. Kerekes Sándor kollégámat és engem a MÁV Kórházba vittek, ahol Sanyi bácsit azonnal megoperálták, de másnap hősi halált halt. Az ugyancsak hősi halált halt 31 éves Dr. Rónafalvi Ödönt a kollégák szomorúan szállították a központba.

A mentőkocsimat az éj leple alatt egy szovjet T-34-es harckocsi a Bonctani Intézet elé húzatta, hogy még véletlenül se gondolhassa senki sem, hogy a galád gyilkosságot az oroszok követték el követségük közelében.

November 4-én, a második szovjet támadást követően a szovjet hadsereg a kórházakból összeszedte a sebesülteket. Az utolsó pillanatban vitt be engem a saját kórházi szolgálati lakásába az a sebész főorvos, aki engem operált. Kérésemre innen indultam másnap hajnalban haza Újpestre, mert nem akartam, hogy a rejtegetésem miatt a főorvos úrnak kellemetlensége támadjon. Kapualjból, kapualjba osonva, fájdalomtól kínozva reggel 8 óra után értem haza szerencsésen.

Lassan gyógyultam, kezelőorvosom karácsony utánra javasolta a munkakezdést. December 20-án éjjel egy órakor az egyik kollégám beállított hozzánk, aki a mentő forradalmi tanács tagja is volt és azt mondta:

- Lacikám, amilyen gyorsan csak tudsz, menekülj Nyugatra, mert a szovjet követés keresi azt a szőke gépkocsivezetőt, aki október 24-én a szovjet követségnél sebesült meg és életben maradt. A szovjet követés szeretné megjutalmazni és bocsánatot kérni tőle. Remélem, tudod milyen bocsánatkérés lenne és jutalom gyanánt Szibériában találnád magad. – mondta meggyőződéssel.

Pár nap múlva – családomat otthon hagyva – már Bécs utcáival ismerkedtem.

*Herczeg László, volt mentő gépkocsivezető
North Royalton, 1996. október 4.*

Megjegyzés:

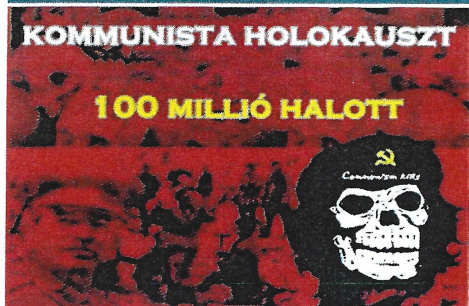
A Magyar Tudománytörténeti Szemle Könyvtára 2006-ban megjelent 65. kötetének

A szabadság vére

Forradalmárok – életmentők – megtorlók

A főváros egészségügye az '56-os forradalom és a megtorlások idején egyik fejezetében, *Debrődi Gábor: Az Országos Mentőszolgálat helytállása 1956-ban* az alábbi rész szerepel:

„Az újabb megdöbbenő hír a nap végén érte a mentőtársadalmat. Rónafalvi Ödön mentőorvos segéd, Kecskés Sándor mentőápoló és Hegedűs Miklós gépkocsivezető utcai lött sérülthez vonult ki a Központi Mentőállomásról. A mentőegység a helyszínről a budapesti MÁV Kórház sebészeti osztályára indult, de az Andrássy úton, a Bajza utcai kereszteződésnél a ködös éjszakában egy szovjet katonai alakulat a reflektorral közeledő mentőkocsit géppuskatűz alá vette. Rónafalvi Ödön mentőorvos-segéd a helyszínen életét veszítette, holttestét bajtársai szállították be a Markó utcába. Kecskés Sándort súlyos életveszélyes sérülésekkel vitték a MÁV Kórházba, ahol másnap, október 25-én belehalt sérüléseibe. Hegedűs Miklós gépkocsivezető vállsérüléséből hónapok múlva gyógyult fel.”

Egysorosok a kommunizmusról
*Rendszer, amelynek része a vérontás
szörnyűsége*

Világlátások, ideológiák s történelmi tapasztalatok is belesűrítethők egyetlen vagy néhány mondatba. Az alábbi gondolatok a kommunizmus lényegét és kritikáját ragadják meg.

www.magartudat.com

„A cél szentesíti az eszközt, feltéve, ha valami szentesíti a célt.”

Leon Trockij: Az ő erkölcsük és a mienk: az erkölcsi gyakorlat osztályalapjai.

„Hogyan ismered fel a kommunistát? Hát, a kommunista az, aki olvassa Marxot és Lenint. És hogyan ismered fel az antikommunistát? Ő az a valaki, aki érti is Marxot és Lenint.”

Ronald Reagan, amerikai elnök (1981-1989)

„A kommunizmus azért nem működik, mert az emberek szeretnek birtokolni dolgokat.”

Frank Zappa (amerikai zenész, filmrendező)

„Akitől mindenét elvetted, az már nincs a hatalmadban. Ő ismét teljesen szabad.”

Alexander Szolzsenyicin: Az első kör

„Mi a különbség a kommunizmus és a liberalizmus között? A kommunizmus a magántulajdon irigylésén alapul, a liberalizmus pedig az ész irigylésén.”

Ámon Antal

„Ismerjük a mondást: Adj egy embernek egy halat és megetted őt egy egész napra.

Azt is ismerjük, hogy taníts meg egy embert horgászni és így elláttad őt élelemmel egy életre.

De a következő történetet csak a kommunizmust megtapasztaltak ismerik:

Lopd el a halát egy embernek és add oda egy másiknak – és tedd ugyanezt minden egyes nap – aminek az lesz az eredménye, hogy megharagítod az első embert, viszont a másodikból lustát csinálsz, aki függeni fog tőled. Ekkor elmondhatod a másodiknak, hogy az első ember önző, mert meg akarja tartani a halát, amit fogott. Ekkor a második ember támogatni fog téged abban, hogy még több halat lopj.

Ekkor mindenkinek megtiltod, hogy az engedélyed nélkül halat fogjon. Ennek következtében kiterjeszted az eltulajdonlást nagyobb méretekben, amivel megvásárolod a hűségét azoknak, akiknek adsz belőle. Akik meg kapnak a lopott halakból, azokat felhasználhatod a saját testőreidként. Ekkor aztán... a továbbiakat már ismeritek.”

Larken Rose (amerikai adózás ellenes aktivista)

„A nép hadserege legyőzhetetlen.”

Mao Ce-tung, a kínai kommunisták vezetője

„Nem a marxizmus igazságtartalma az, ami megmagyarázza az értelmiségiek hajlandóságát arra, hogy higgyenek benne, hanem az a hatalom, amit a marxizmus jelent számukra abban a törekvésükben, hogy ellenőrzésük alá vonják a világot.

És ahogy Swift mondja, főösleges észérveket alkalmazni azzal szemben, aki álláspontját nem észérvek útján szerezte, azt a következtetést vonhatjuk le, hogy a marxizmus annak tudhatja be feltűnő hatalmát a kritikák túlélésére, hogy nem egy igazságalapú, hanem egy hatalomalapú gondolatrendszerrel állunk szemben.”

Roger Scruton (angol filozófus)

„Ami minket illet, mi sohasem foglalkoztunk sem a kanti-papi vagy a vegetáriánus-quaker blablával, amikor az 'emberi élet szentségéről' volt szó.”

Leon Trockij: Terror és kommunizmus, 1920.

„Néhány marxista be fog jönni közénk az egyházba. Azután megalakítanak egy pártot és elkezdenek utasításokat osztogatni: 'ekkor és ekkor menjetek templomba, akkor és akkor ne menjetek templomba. Most ezt csináld, majd azt csináld.' Szabályokat fognak csinálni mindenre. A végén meg azt mondják: 'ki mondta nektek azt, hogy az Isten létezik? Az Isten nem létezik. Csak a papok akarnak titeket becsapni.' Ez fog történni. A marxisták fel fogják használni a jó szándékú keresztényeket céljaik elérésére.”

St Paisios of Mount Athos: Lelki tanácsok I. kötet.

„A gyűlölet éberséget fejleszt és egy kompromisszumot kizáró viszonyt az ellenséggel szemben, és elvezet a teljes megsemmisítéséhez mindannak, ami akadályozza, hogy a szovjet népek boldog életet építsenek maguknak.

A dolgozók nevelése az ellenség gyűlöletére, gazdagítja a szocialista humanizmus fogalmát azzal, hogy megkülönbözteti a szirupos, álszent 'filantrópiától' (emberszeretettől).”

Kis Szovjet Enciklopédia, Moszkva, 1947, 11. kötet, 1045. oldal.

„Mi egy felszabadító, antiimperialista, forradalmi háború érdekében működünk, annak ismeretében, hogy egy ilyen háború nem mentes a vérontás szörnyűségeitől, hanem tele van vele.”

Sztálin levele Maxim Gorkijnak, 1930. január 17-én.

„A Kommunisták Internacionálé végső célja, hogy lecserélje a világ kapitalista gazdaságát a kommunizmus világrendszerével.”

A Komintern programja, 1924.

„A kormányzás teljesen és összességében egy párt kezébe került, a mi pártunk kezébe, amely nem osztozik és nem is szabad osztoznia az állam vezetésében semmiféle más párttal. Ez az, amit mi a proletárdiktatúra alatt értünk.”

Sztálin „A válasz Janszkij elvtársnak” Bolsevik magazin, 7-8. szám, 1927.

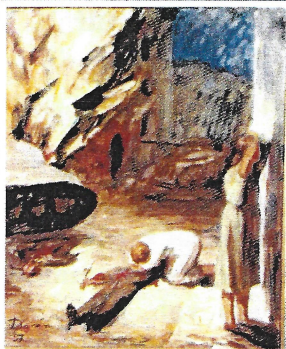
„Mert a rendszer rabja a saját hazugságainak, meg kell hamisítania mindent. Meg kell hamisítania a múltat, meg kell hamisítania a jelent, meg kell hamisítania a jövőt. Meg kell hamisítania a statisztikát.... Színlelnie kell azt, hogy nem fél semmitől. Színlelnie kell azt, hogy nem színlel semmit.”

Vaclav Havel, cseh politikai fogoly, majd Csehszlovák köztársasági elnök.

Ügyfélfogadás, összejövetelek

Tájékoztatjuk kedves olvasóinkat, hogy a POFOSZ Hagyományörző Tagozatának 2016-tól átalakult az ügyfélfogadási rendje. Barátainkat és tagtársainkat **előzetes egyeztetés után** – bármely hétköznapon – várjuk a tagozat székhelyén: Budapesten, a XIV. kerület, Nagy Lajos király útja 155. számú irodánkban. Kérjük, hogy látogatási szándékát előre jelezze Ámon Antalnál – a tagozat elnökénél – a 06-30-814-9917 vagy a 06-1-257-0190-es telefonszámon. Az előzetes bejelentkezés Vasvári Évánál, a hagyományörzők elnökhelyettesénél is jelezhető a 06-20-428-7351 vagy a 06-1-781-3674-es telefonszámon.

A havonkénti találkozók a covid járvány miatt további értesítésig elmaradnak.

Egy szemtanú visszaemlékezése *Ártatlanul és véletlenül halt meg a kisdíák*

Az alábbi írás Dr. Petre András 2018. november 6-án közzétett visszaemlékezése, mely a Pesti Srácok című portálon jelent meg. E sorok az ártatlanul elhunyt Tóth József kisdíának állítanak emléket.

A november 4-i orosz tankok Füzesabonyon /is/ keresztülvonultak. Akkor még az elkerülő út természetesen nem épült meg. A falun Szihalom felől Kerecsend felé átvonuló tanksor a faluban megállt, mert az egyik tank indítómotorja Gyuricza bácsi, a mindenhez értő géplakatos által javíttatott meg.

Az órákon át várakozó tankokból nagyon fiatal kinézetű katonák nyitották föl a tankok fedelét – gondolom kinyújtóztatni magukat. Mind kopaszra nyírt fejjel bűjt elő. Valóban azt hitték nem Magyarországon vannak, hanem Szuec felé tartanak.

Miért írom le ezt? Mert a javítás után az úttest menetirány szerinti bal oldalán egy dzsip száguldott a sor végére – ezt utóbb láttam/tuk gyerekek –, és a jobb oldali házból a baloldali házhoz átküldött Tóth József osztálytársunkat elgázolta, aki azonnal meghalt. A dzsip nem állt meg! Ez a szihalmi úton történt – ha még az a neve – a volt tornyos iskola közelében.

Jóska szülei már nem élnek, hiszen jómagam is 75 éves lettem október 24-én.

Hozzászólásomat Tóth Jóska emlékének szentelve írtam meg, aki véletlenül, ártatlanul szörnyethalt. Aki érdeklődik a részletek felől, talán még rálelhet más szemtanúra is a 75 év körüliek között.

A kép forrása: Darázs Mária Budapest, 1956. október—Magyar Nemzeti Múzeum

Szemelvények a diktatúra korszakából

A kommunisták az egész világgal hadban állnak

Akinek nem tetszik a rendszer, az a bolondok házába zárandó – mások mellett ez is a kommunisták alapállása volt. Ám ez még a jobbik eset, hiszen a

nemtetszés kinyilvánítása az ember életébe kerülhetett.

A fenomenális kínai gazdasági sikerek mögötti egyik ok a nem kommunista diaszpóra felhasználása volt. Mint ismeretes Kína gazdasága 1979 óta átlag évi 10 százalékkal nőtt. Ebben – írja Niall Ferguson – a másik összetevő a kínai diaszpóra volt, amely folytatta a kapitalista rendszer szerinti működését, mialatt a kontinentális Kína Mao terrorja alatt szenvedett. (Az első a falusi vállalkozások támogatása volt). Hong Kongtól Kuala Lumpurig, Szingapúrtól San Francisco-ig egy gyakorlott és gazdag kapitalista elit állt készen arra, hogy megkérjék.

Forrás: Niall Ferguson: The War of the World (A világ háborúja), The Penguin Press, 2006, 637. old.

Amikor a Kádár-rendszer iskolájában megkérdeztük: mi van akkor, ha az egy pártrendszer nem szocialista gazdasággal párosul, mint nálunk, hanem kapitalistával? Azt a választ kaptuk, hogy az fasizmus. Kínában mi is van?

-o-

A második világháború után, annak ellenére, hogy a szovjet csapatok olyan messze nem is jutottak el, kevésen múltott, hogy például Franciaországban vagy Olaszországban ne kommunista uralom fejlődjön ki.

“Francia kommunista szimpatizánsok máris bajt okoztak. A Loire-től délre és a Rajnától nyugatra hatalmas területek nem kerültek az új állam ellenőrzése alá. (A németek kiszorítása után.) De Gaulle attól félt, hogy a kommunisták felkelést szítanak ott és felállítanak egy független kormányzatot. Ezt csak hajszállal kerül-tük el.

A kormány kiküldött vagy fél tucat hivatalnokot Limoges-ba, akiket a helyi ’szovjet’ egymás után letartóztatott és börtönbe vetett.”

A kép forrása: magyaroramegminden.com

De Gaulle 1944 decemberében találkozott Sztálinnal a Kremlben.

„(Sztálin) örömet fejezte ki, hogy De Gaulle megengedte Thores (elvtárs) viszatérését Párizsba, majd a tolmácshoz fordult: Kérdezze meg a tábornokot, hogy mikor fogja Thores-t főbelövetni.”

Forrás: A francia titkosszolgálat volt parancsnokának könyve. Count de Marenches: The Evil Empire (A gonosz birodalom), Sidgwick and Jackson, 1988, 21-22.old.)

-o-

Kommunista alapállás: akinek nem jó a kommunista rendszer, az csak hülye lehet és bolondok házába zárandó. Így tettek Grigorenko tábornokkal is.

"A Speciális Pszichiátriai Kórház a korábbi női börtönben nyert elhelyezést, a notórius "Kresty" mellett, amely Leningrád fő börtöne a politikai elítéltek számára."

"Innen csak ritkán szabadul olyan, aki nem ismeri el, hogy beteg."

Pyotr Lysak kérdése a szerzőnek: "Valóban azt gondolod, hogy lehetséges itt tölteni hét évet és normálisnak maradni?" (295.old.)

"A bolsevikok ellenséges viszonyban vannak az egész világgal, de csak egyenként csapnak le ellenségeikre.

Kezdetben háborút vívtak a régi cári kormányzat ellen, aztán a demokrácia ellen és a magasabb osztályok ellen, majd következtek a demokratikus pártok, ezután a tehetségesebb parasztok és a szervezett része a munkásságnak, ezután következett az egész parasztság, ezután pedig saját országuk egész lakossága, végül az egész világ." (452-453. old.)

Forrás: Petro G. Grigorenko: Memoirs (Emlékiratok), W. W. Norton and Co., 1982.

-o-

A kijevi (Ukrajna fővárosa) levéltárban találtak egy dokumentumot, ami 1937-ben keletkezett és Sztálin államrendőrségének főnöke, Nyikolaj Jezsov írt alá.

Ebben az állt, hogy a bolsevik forradalom elől több tízezer orosz menekült el a kínai Harbin városába, amely akkor japán megszállás alatt állt.

A japánok megérkezése előtt, 1935-ben, ezekből több tízezer visszamenekült a Szovjetunió területére. De nem bántak velük barátságosan.

Letartóztattak közülük 48,133 főt azzal a váddal, hogy a japán imperializmus számára kémkedtek. A harbinisták közül végül 30,992 embert föbe is löttek.

(BBC, 2014. augusztus 1.)

Pesti viccek a szocializmus idejéből

A valóságon is lehet mosolyogni. De sosem feledve, hogy a szocializmusban keletkezett viccek mennyi szenvedés árán születtek.

1952

A sokadik békekölcsön-jegyzésnél Kovács kijelenti, hogy ő többet nem hajlandó jegyezni, így a pártirodán kezdik faggatni a mértékről:

– Nézzék, elvtársak, már van egy erőművem Inotán, egy kohóművem Sztálinvárosban, egy olajfinomítóm Százhalombattán. Szeretnék végre egy lódenkabátot.

-O-

Két paraszt beszélget az '50-es években:

– Te, odaadnád a földedet, ha államosítanák?

– Persze.

– És a házadat?

– Azt is.

– Hát az ökrödöt?

– Miért is ne.

– Na és a disznódat?

– Azt már nem.

– Miért?

– Mert disznóm, az van.

-O-

Rövidáruboltban.

– Kérem, visszahoztam ezt az anyagot, mert hibás szövésű.

– Ez, kérem, importáru.

– Hogyhogy?

– Úgy, hogy már külföldről is visszaküldték.

-O-

Az ötvenes években a népnevelők ellátogatnak János gazda házába is, és a kor szellemének megfelelően köszöntik:

- Szabadság, János bátyám!
- Az kéne. meg egy kis eső – feleli az öreg.
- Hova járnak úszni a pestiek?

A reakció sok a Királyba, a klerikálisok a Gellértbe, a balosok a Rudasba, a revizionisták a Lukácsba.

-o-

Rákosi alatt az ÁVH-n:

- Nos, cigány. mit szólnál akkor, ha az utcán csendőrök igazoltatnának?

Gondolkodik a móré majd így válaszol:

- Én még csak-csak, de maguk!

-o-

A cigány szökik a határon. nála a hegedű meg egy Rákosi kép. A határőr megkérdi:

- Hová mégy, cigány?
- Nyugatra, muzsikálni.
- Hát a Rákosi-kép minek?
- Ha mégis honvágyam lenne, akkor csak ránézek.

-o-

1953-ban fejtágító falugyűlést tartanak. A beszéd után a szónok így szól:

- Elvtársak várom a kérdéseiket!
- Nekem volna három kérdésem – jelentkezik Kohn bácsi – Hová lett a hús, hová lett a kenyér és hová lett a bor?

Egy hét múlva ismét falugyűlés, a szónok ismét kérdésekre vár. Jelentkezik Grün bácsi.

- Nekem csak egy kérdésem volna: hová lett a Kohn?

Tíz lépés a helyes szavak megtalálásához

Hitelesen képviselni 1956 szent ügyét

Olykor irigyeljük azokat, akik képesek megtalálni a megfelelő szavakat a megfelelő időben. Nekünk, akik hagyományörzőkként 1956 szent ügyét képviseljük, talán még fontosabb, hogy mindezt beszélgetésben, előadásban jól és hitelesen képviseljük. Ezért gondoltam, hogy felidézem egykori kommunikációt oktató tanárom, *Jacquie Wise* önbizalomépítő tanácsait.

A jó beszélgetés az érdeklődők közötti egyenrangú vélemény-, információ- és érzéscsere. Tehát...

1. Mindig reagálj arra, amit mások mondanak neked. Mosolyogj és mutass érdeklődést. Kapcsolódj alkalmankénti megjegyzésekkel. Nem állandó beleszólással, hanem az érdeklődésed felmutatásával és annak jelzésével, hogy nem unod a másik beszédét.
2. Tarts kényelmes szemkontaktust. Ne légy fürkésző, de ne is kerüld el a másik kísérletét a szemkontaktusra.
3. Adj át információt. Ne csak igennel vagy nemmel válaszolj, hanem valamennyi odavágó részlettel is.
4. Tartsd a gondolataidat a beszélgetésen. Ne engedd elmédet elkószálni.
5. Légy jól tájékozott. Olvass, nézz filmeket, válassz hobbikat. Terjeszd ki érdeklődési körödet, hogy legyenek érdekes gondolataid egy beszélgetésben.

6. Fejezd ki a véleményed anélkül, hogy túlságosan aggódnál amiatt, hogy másoknak ez mennyire tetszik-e. A jó társalgók elmondhatják, amit gondolnak, mert tudják, hogy mit gondoljanak dolgokról.

7. Légy megértő és gondoskodó másokkal.

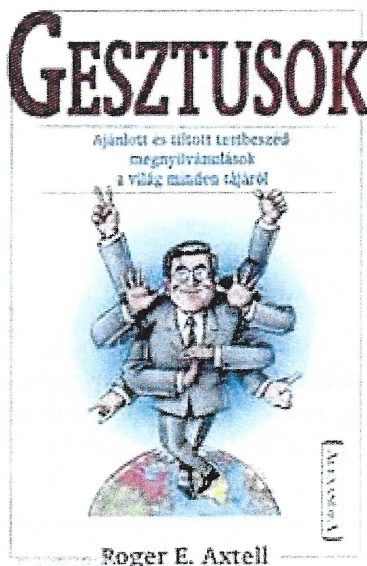
8. Olvasd mások testbeszédét. Vedd számításba, ha fáradtak, unottak vagy kényelmetlenek.

9. Ismerd a különbséget egy kellemetlen vita és egy stimuláló véleménycsere között.

10. Ne engedd, hogy zavarjon, ha esetleg ügyetlenkedsz. A spontán butaság előfordulása hozzátesz a szórakoztatóságához, nevetéshez vezet és emeli a hangulatot.

Végül emlékezz arra, hogy nem minden beszélgetés nevezhető sikeresnek. A másik fél nem biztos, hogy ismeri ezeket a pontokat. Sőt biztos, hogy nem. Ez azonban sohase szegje kedved új beszélgetéseket kezdeményezni.

(*Jacquie Wise: Ten steps to finding the right words, Sunday Age, 2000. március 26.*)

Történet a megszeghetetlen törvényekről

A következő valóban megtörtént eset az amerikai haditengerészet egyik gyakorlatán fordult elő. De tanulságot szolgáltat arra is, hogyan értette félre a Szovjetunió az 1956-os magyarországi forradalmat, és az azt követő szabadságharcot, amit a november 4-i szovjet katonai beavatkozás váltott ki.

Egy csatahajó sebesen haladt, amikor a ködben és a gyors sötétedésben az őrszem egy fénypontot jelentett.

A kapitány azonnal utasította a fényszórós jelző-tengerészt, hogy küldje a következő üzenetet: „Irányváltoztatás nélkül ütközni fogunk. Tanácsolom, hogy 20 fokkal változtasson irányt.” A ködön és a sötétségen keresztül jött a válasz: „Tanácsolom, hogy maga változtasson irányt.”

A következő üzenet a hajóról azt mondta: „Itt a kapitány. Változtasson irányt 20 fokkal. Jött is a válasz: „Én egy másodosztályú tengerész vagyok. Jobb lenne, ha maga változtatna irányt, mégpedig azonnal.”

A kapitány, most már dühbe gurulva, üzent harmadszor is: „Ez egy hadihajó. Azonnal változtasson irányt 20 fokkal.” Mire a válasz: „Ez egy világítótorny.”

A sötétség és a köd, amely korlátozta a kapitány helyes észlelését, olyan zavaró tényező, amellyel gyakran találkozunk a mindennapi életben, ahol azok az elvek, mint becsületesség, megvesztegethetetlenség, igazságosság, szolgálatkészség, kitűnőség, helytállás olyanok, mint a világítótornyok.

Ezek rögzített iránymutató cölöpök, amelyek hasonlóan a természeti törvényekhez, hosszú távon nem áthághatók.

Ahogy a Tízparancsolatról is mondják: „Ezek a törvények nem lehet átörni, csak magunkat törhetjük össze rajtuk.”

Egy világítótorny nem tud rossz helyen állni. Ha nem ott találjuk őket, ahol lenniük kéne, pillantsunk magunkba. Mert ha nem veszünk róluk tudomást, vagy direkt ellentmondunk nekik, csak magunkat hozzuk veszélybe. Ők ugyanis a valóság, nem az, ami a képzeletünkben van

Isten, adj nekünk most férfiakat!

Az amerikai Josiah Gilbert Holland (1819-1881) verse:

Isten, adj nekünk most férfiakat!

Olyan időnek, mint a mostani

szüksége van erős tehetségekre,

hatalmas szívekre, készséges kezekre.

Férfiakra, akiket a hivatal vonzása nem öl meg,

férfiakra, akiket nem tudnak megvásárolni.

Férfiakra, akiknek hitük, véleményük és tisztességük nyilvánvaló.

Férfiakra, akik nem hazudnak,

akik a demagógia előtt meg tudnak állni.

Hatalmas férfiakra, Naptól koronázottakra,

akik ködök felett élnek.

Akik nem keverednek kiseszű és nagyállású emberek önző küzdelmébe,

mert a szabadság könnyezik, a függetlenség bujdosik,

a várakozó igazság aluszik

és rosszaság uralja most ezt a világot.

(A vers keletkezésének dátumát nem találom az Interneten se. Azt gondolom, hogy 100 évvel 1956 előtt írta. De a mának is szól. Valószínűleg minden mának.

- *Ámon Antal*)

Tisztelt Olvasóinkhoz!

Az Órzó számai igény szerint nyomtathatók. Ezért, ha valaki szeretné megkapni a korábbi számokat, jelezze, és eljuttatjuk hozzá.

Aki pedig nincs a levelezőlistánkon, de szeretne rákerülni, szintén jelezze.

Elérhetőség: Ámon Antal, 06 30 814 9917 vagy 06 1 257 0190 és:

antaltopamon@hotmail.com

Jancsek Antal: Rókus kápolna 1956

